

Свен Нордквіст

Як Фіндус загубився

Зі шведської переклала Галина Кирпа

Дідуньо Петсон сидів із котом Фіндусом на колінах у кухні на канапі й розгадував кросворд.

— Розкажи про те, як я зник, — попросив Фіндус.

— Ти не зник, а сидиш ось тут, — відповів Петсон.

— Так, але коли я був малий.

— Он як. Але ж ти вже все знаєш. Я розповідав про це безліч разів.

— Усе одно розкажи.

— Що ж, розкажу, — погодився Петсон, відкладаючи кросворд убік. — Згадаємо всю історію чи лише те, як ти зник?

— Усю, — відповів кіт і задоволено вмостився зручніше.

— Усю то й усю, — сказав дідуньо. — Ось як воно було:

Жив собі дідуньо, і звали його Петсон. Він мешкав у своєму невеличкому будиночку на хуторі й мав чи не все, чого може прагнути душа старенького чоловіка. Єдина прикрість була в тому, що інколи він почував себе самотнім. Правда, мав Петсон кількох сусідів, із якими міг перемовлятися, коли виникала потреба, але ж у тих сусідів було повно своїх клопотів.

А ще Петсон мав курей — зовсім небагатечко. Проте вони були вкрай нерозторопні. Коли він збирався з ними поговорити, ті зненацька кидалися бігти, бо котрась із них знаходила черв'яка абощо. Так ніколи й не виходило якоїсь поважнішої розмови.

А як западала темрява й кури вкладалися спати, в тому невеличкому будиночку ставало дуже порожньо й тихо. Здавалось, нічого цікавого там не могло бути.

Одного дня навідалась до нього сусідка Беда Андерсон, щоб хвильку-другу погомоніти. Вона принесла булочки, і Петсон частував її кавою у садовій альтанці. Однак говорив він зовсім мало. Беда Андерсон збагнула, що йому невесело.

— Тобі потрібна дружина, яка тебе трішки підбадьорюватиме, — сказала вона.

— Ні, — заперечив Петсон. — Цебто мені давно треба було б її мати. Тепер я застарий. І звик уже сам собі давати раду. З жінкою надто багато клопоту. Ні... мені не потрібен ніхто...

— Таж у тебе навіть кота немає.

— А немає, — промимрив Петсон і довго про щось думав. — Кіт усе-таки не дуже вибагливий. Може б, я його й завів...

Наступного тижня Беда Андерсон прийшла знов. Тепер уже з якоюсь картонною коробкою.

— Ось тобі невеличке товариство, — сказала вона й подала Петсонові коробку.

— Що це? — спитав дідуньо й прочитав на коробці напис: «ФІНДУС ЗЕЛЕНИЙ ГОРОШОК». І той ЗЕЛЕНИЙ ГОРОШОК пищав.

Дідуньо відкрив коробку, а там на клапті тканини в зелену смугу стояло кошеня. Воно дивилось Петсонові просто у вічі й пищало.

— Привіт, Фіндусе Зелений Горошок, — мовив Петсон, і його охопило таке відчуття, як тоді, коли він літнього ранку підіймав угору штори й тепле сонячне проміння плюхало в кімнату. — Мене звати Петсон, а це — моя кухня. Віднині ти тут житимеш, якщо захочеш. Може, дати кави?

